

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI *Srijeda, 28. prosinca 2016.* [\[Multimedia\]](#)

Abraham, otac u vjeri i nadi

Biblijski tekst: Post 15, 3-6

Kako mi nisi dao potomstva" – nastavi Abram – "jedan će, eto, od mojih ukućana postati moj baštinik." Ali mu Jahve opet uputi riječ: "Taj neće biti tvoj baštinik, nego će ti baštinik biti tvoj potomak." Izvede ga van i reče: "Pogledaj na nebo i zvijezde prebroj ako ih možeš prebrojiti." A onda doda: "Toliko će biti tvoje potomstvo." Abram povjerova Jahvi, i on mu to uračuna u pravednost.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Sveti Pavao u Poslanici Rimljanima, podsjeća nas na velikog Abrahama, da nam pokaže put vjere i nade. O njemu Apostol piše: "U nadi protiv svake nade povjerova Abraham da postane ocem narodâ mnogih" (Rim 4, 18). Sveti Pavao govori o vjeri kojom je Abraham povjerovao Božjoj riječi kojoj mu je obećano da će dobiti sina. Ali to je doista značilo nadati se "protiv svake nade", toliko je naime bilo nevjerojatno ono što je Gospodin bio najavio, jer je on bio star – imao je gotovo sto godina – i žena mu je bila nerotkinja. Ali to je rekao Bog i on je povjerovao. Ljudski gledano nije bilo nade jer je on bio star a žena mu neplodna.

Povjerovavši u to obećanje, Abraham kreće na put, pristaje napustiti svoju zemlju i postati stranac, nadajući se tom "nemogućem" djetetu koje bi mu Bog trebao dati unatoč tome što je Sarino krilo bilo već kao mrtvo. Abraham vjeruje, njegova vjera se otvara naizgled nerazumnoj nadi; ona je sposobnost izdići se iznad ljudskih rasudbi i mudrosti ovoga svijeta, iznad onoga što se obično smatra zdravim razumom, kako bi se povjerovalo u nemoguće. Nada otvara nove vidike, omogućuje snatriti i o onome što se ne može ni zamisliti. Nada uvodi u tamu neizvjesne budućnosti kako bi se hodilo u svjetlu. Prekrasna je ta krepost nade; daje nam veliku snagu za ići kroz život.

Ali to je težak put. I dođe, također za Abrahama, trenutak krize očaja. Povjerovao je, ostavio svoj dom, svoju zemlju, svoje prijatelje... Sve. Pošao je na put, stigao u zemlju koju mu je Bog pokazao, vrijeme je prolazilo. U to se doba nije putovalo kao danas, kad se putuje zrakoplovima pa se stigne za 12 ili 15 sati. Putovanja su trajala mjesecima, godinama... Vrijeme je prolazilo a dijete nikako da dođe, Sarino krilo je zatvoreno u svojoj neplodnosti.

I Abraham - neću reći da gubi nadu - ali se žali Gospodinu. I to je nešto što učimo od našeg oca Abrahama: žaliti se Gospodinu je jedna vrsta molitve. Ponekad čujem na ispovijedi: "Žalio sam se Gospodinu", a [ja odgovaram]: "Slobodno se žali, on je Otac!" I to je vrsta molitve: žaliti se Gospodinu, to je dobro.

Abraham se tuži Gospodinu: "Gospodine moj, Jahve, čemu mi tvoji darovi kad ostajem bez poroda; kad je mojoj kući nasljednik Eliezer Damašćanin? Kako mi nisi dao potomstva" – nastavi Abram – "jedan će, eto, od mojih ukućana postati moj baštinik." Ali mu Jahve opet uputi riječ: "Taj neće biti tvoj baštinik, nego će ti baštinik biti tvoj potomak." Izvede ga van i reče: "Pogledaj na nebo i zvijezde prebroj ako ih možeš prebrojiti." A onda doda: "Toliko će biti tvoje potomstvo." Abram povjerova Jahvi, i on mu to uračuna u pravednost" (Post 15, 2-6).

Prizor se odvija u noći, vani je tama, a u Abrahamovu srcu također vlada tama razočaranja, obeshrabrenja, teško mu je nastaviti nadati se nečemu nemogućem. Praotac je sada već poodmakle dobi, čini se da nema više vremena za sina, i da će netko od slugu sve naslijediti.

Abraham se sada obraća Gospodinu, ali Bog, premda je prisutan i razgovara s njim, kao da se udaljio, kao da nije održao zadanu riječ. Abraham se osjeća osamljeno, star je i umoran, a smrt mu je sve bliža. Kako da nastavi vjerovati?

Međutim, već je ta njegova jadicovka jedna vrsta vjere. Unatoč svemu, Abraham nastavlja vjerovati u Boga i nadati se da bi se nešto još moglo dogoditi. Zašto bi se, u protivnom, obraćao Gospodinu, žalio mu se, podsjećao ga na njegova obećanja? Vjera nije samo šutnja koja sve prihvaća bez odgovaranja, nada nije sigurnost koja nas štiti od sumnje i zbunjenosti. Nada je mnogo puta tama, ali je ondje... i nosi te dalje kroz život. Vjera znači također hrvati se s Bogom, pokazati mu našu gorčinu, bez "pobožne" prijetvornosti. "Naljutio sam se na Boga i rekao sam mu to, to i to...". Ali on je Otac, on te razumio: idi u miru! Imati tu hrabrost! I to je nada. Nada je također ne bojati se vidjeti stvarnost onakvu kakva jest i prihvatiti njezina proturječja.

Abraham se, dakle, u vjeri obraća Bogu da mu pomogne da se i dalje nada. Znatiželjan je, nije tražio sina. Molio je: "Pomozi mi da se nastavim nadati", moli za nadu. A Gospodin u svom odgovoru ustraje na svojem nevjerojatnom obećanju: baštinik mu neće biti sluga, već upravo dijete, rođeno od Abrahama, njegov potomak. Ništa se nije promijenilo s Božje strane. On nastavlja ponavljati ono što je već bio rekao, i ne nudi Abrahamu uporišta koja bi mu pružila osjećaj sigurnosti. Njegova jedina sigurnost je uzdati se u Gospodinovu riječ i nastaviti se nadati.

I taj znak koji Bog daje Abrahamu je zahtjev da i dalje vjeruje i da se nada: "Pogledaj na nebo i zvijezde prebroj [...] Toliko će biti tvoje potomstvo" (Post 15, 5). To je i nadalje obećanje, to je još uvijek nešto što treba očekivati u budućnosti. Bog izvodi Abrahama izvan šatora, zapravo iz njegova skućenog pogleda, i pokazuje mu zvijezde. Da bi se vjerovalo, mora se naučiti gledati očima vjere; zvijezde, koje svi mogu vidjeti, za Abrahama moraju postati znak Božje vjernosti.

To je vjera, to je put nade kojim svaki od nas mora ići. Ako i nama jedino što preostaje jest gledati zvijezde, tada je vrijeme da se pouzdamo u Boga. Nema ništa ljepše od toga. Nada nikada ne razočarava.